

IZ PUŠKINOVE LIRIKE PREVEDEL OTON ŽUPANČIČ

VI IN TI

»Vi« hladni za pristrčni »ti«
pomotoma je zamenila
in polno jasnih melodij
v ljubeči duši mi zbudila.
Zamišljen ves stojim pred njo,
v nje lice zatopljen po sili,
in govorim: »Kako ,s t e' mili!«
in mislim: »Ljubim ,t e' srčnó!«

LJUBIL SEM VAS

Ljubil sem vas: ljubezen morebiti
globoko v duši tli mi še ves čas;
vendar mirú ne sme vam več kaliti;
z ničimer nočem žalostiti vas.
Ljubil sem vas zdaj plaho, zdaj ognjeno,
brez nade, brez besede v mraku muk,
tako prenežno in tako iskreno,
kot Bog daj, da bi ljubil vas kdo drug.

A. P. KERNOVI

Trenutek pomnim dragoceni:
pred mano blisnila si ti,
kakor lepote čiste genij,
privid, ki nagloma miní.

V obupa žalosti brezbrežni,
v nemiru, polnem praznih brig,
zvenél mi dolgo glas je nežni,
tolažil me tvoj mili lik.

Leta so šla. Vihar vrtežni
poprejšnje sanje je razvél,
in glas sem tvoj pozabil nežni,
tvoj zorni lik mi je zbledél.

Župančičev prevod Puškinove pesmi »Ljubil sem vas« je nastal ob istem času kakor Klopčičev, priobčen v prejšnji številki. Avtorja nista vedela drug za drugega, da prevajata isto pesem. (Op. ur.)

V samoti, v mračnih dneh pregnanstva
se tiho mi je vlekel čas,
in brez navdiha, brez božanstva,
brez solz, ljubezni mrl sem jaz.

Ob duše moje prebujenji
si spet se prikazala ti,
kakor lepote čiste genij,
privid, ki nagloma miní.

Spet dviga dušo hrepenenje,
nanovo mi kipi srce,
v njem spet božanstvo, spet življenje,
navdih, ljubezen in solzé.

PREROK

Od žeje v duši komaj živ,
po mračni blodil sem puščavi,
kar serafin šesterokril
se na križpotju mi pojavi;
dotaknil s prsti se kot tih
je sen lahnó zenic mojih:
pregledale so mi zenice
kot splašene oči orlice.
Dotaknil se je ušes: in šum
navdal jih je in moten hrum:
in slišal sem neba tresenje
in angelski polet z višin
in spodaj gibanje rastlin,
lazzine morske gomazenje.
In ustnice mi je odprl
in grešni jezik mi izdrl,
ki prej je blebetal lokavo,
in želo modre kače še
v okrepenela usta je
z desnico vsadil mi krvavo.
In v prsi mi zabòl je meč,
razklál jih, vzel srce drhteče
in ogel živo plameneč
potisnil v rane mi režeče.
Kot trup sem ležal sred puščav,
in božji glas me je pozval:
»Pokoncu, prerok, glej, sprejmi,
napolni z voljo se mojó,
obhajaj morja in zemljó,
ljudem z besedo srca žgi!«